

Sygn. akt **II K 151/16 (PR 1 Ds 420.2016)**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 08 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Statkiewicz

Protokolant: Marta Chmiel

przy udziale Izabeli Suchory Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy

A. D. (1) syna F. i D. z domu J.

urodzonego (...) we W.

(PESEL: (...))

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 października 2015 roku we W., w stanie nietrzeźwości z wynikiem I - badanie 0,90 mg/dm³, II badanie 0,84 mg/dm³, alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem "O. (...) nr rej. (...), jadąc ulicą (...)

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **A. D. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 6 października 2015 r. godz. 23:30 do 7 października 2015 r. godz. 01:00, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt. II K 151/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 października 2015 roku na ulicy (...) we W., funkcjonariusze policji P. W. i Ł. H. zauważyli pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) K, który jechał szerokością jezdni. W związku z powziętym podejrzeniem, że kierowca samochodu

może być nietrzeźwy, policjanci zatrzymali pojazd do kontroli. Po wylegitymowaniu się, kierowcą pojazdu okazał się A. D. (1). Podał on, że wcześniej spożywał alkohol, również szukał miejsca parkingowego celem pozostawienia samochodu. Od kierującego wyczuwalna była woń alkoholu, w związku z powyższym funkcjonariusze policji udali się z mężczyzną na Komendę Policji W., gdzie przebadano w/w na jego zawartość. Wynik pomiaru przeprowadzonego badania ujawnił, że kierowca rzeczony samochodu miał o godzinie 23.30 0,90 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 23.40 wynik ten kształtował się w wysokości 0,84 mg/dm³. A. D. (2) był zatrzymany w okresie od godziny 23.30 w dniu 06 października 2015 roku do godziny 01.00 dnia następnego (tj. 07.10.2015).

dowód: zeznania świadka P. W. k.42, zeznania świadka Ł. H. k.44, k.53 – 54, Protokół z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k.4, Protokół zatrzymania osoby k.2

Oskarżony A. D. (1) urodził się (...) we W.. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu będąc tapicerem samochodowo-meblowym, aktualnie prowadzi własną działalność gospodarczą, z której to osiąga dochód w wysokości 2000 złotych miesięcznie. Oskarżony jest żonaty i posiada na utrzymaniu czwórkę dzieci w wieku 14,19,23,24 lat. A. D. (1) nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Oskarżony był wcześniej karany, m.in. : wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 25 lipca 2003 roku w sprawie o sygn. akt II K 157/03 za przestępstwo z art. 209§1 k.k. została mu wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 4-letni okres próby, wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 05 sierpnia 2004 roku w sprawie o sygn. Akt II K 279/03 za przestępstwo z art. 209§1 k.k. została mu wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 3-letni okres próby, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 20 października 2005 roku w sprawie o sygn. akt II K 976/05 za przestępstwo z art. 209§1 k.k. została mu wymierzona kara 6 miesięcy ograniczenia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 07 marca 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 2015/05 za przestępstwo z art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii została mu wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki zostały następnie połączone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 05 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 172/13 na podstawie którego została wobec oskarżonego orzeczona kara łączna w wysokości 4 lat i 2 lat pozbawienia wolności.

dowód: wywiad środowiskowy dotyczący oskarżonego k.24, dane podane przez oskarżonego na rozprawie k.50, karta karna oskarżonego k.10-11

W toku postępowania przygotowawczego, oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że w dniu zdarzenia, pomiędzy godziną 21 a 22 wypił 0,2 litra wódki Gorzkiej Żołądkowej. Następnie, jak podał, pokłócił się z narzeczoną i w związku z tym wsiadł do samochodu O. (...), po to by „ochłonać”. Z uwagi na to, że w samochodzie był chłodno, a on miał na sobie jedynie podkoszulek i bluzę, A. D. (1) postanowił uruchomić samochód, aby włączyć centralne ogrzewanie w pojeździe. Oskarżony podniósł, że nie miał zamiaru prowadzenia samochodu, bowiem nie posiada on prawa jazdy. Jak relacjonował oskarżony, w pewnym momencie podeszli do niego mężczyźni, którzy okazali się być policjantami i spytali się go, czy spożywał alkohol. Po udzieleniu pozytywnej odpowiedzi przez oskarżonego, funkcjonariusze przewieźli go na Komisariat celem ustalenia zawartości alkoholu we krwi.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.15-16

Na rozprawie głównej, oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Następnie, po odczytaniu mu składanych wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony podniósł, że choć nie jeździł samochodem, tak jak to uprzednio wskazał, jednak celem przeparkowania pojazdu w istocie przejechał nim parę metrów.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.50-51

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o niebudzące wątpliwości dowody z dokumentów, oraz zeznania świadków, również częściowo na podstawie treści wyjaśnień samego oskarżonego.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przez niego w postępowaniu przygotowawczym, pozostają one bowiem w sprzeczności ze spójną relacją obu świadków – funkcjonariuszy policji, którzy dokonali jego zatrzymania. Sąd natomiast uwzględnił w odpowiednim zakresie wersję zdarzeń przedstawianą przez A. D. (1) w toku rozprawy głównej, kiedy to oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, tym samym kwestionując wcześniej przedstawioną przez siebie relację. Jednocześnie oskarżony podniósł, że nie miał zamiaru prowadzenia samochodu celem przedsięwzięcia długotrwałej jazdy, zaś jedynie użył pojazdu, by dokonać jego przeparkowania (w rzeczywistości jak twierdził kierując nim przez dystans kilku metrów). Powyższe pozostaje w sprzeczności z zeznaniami świadka Ł. H., który w toku postępowania rozpoznawczego podał, że razem z drugim funkcjonariuszem obserwowali oskarżonego na odcinku 300-500 metrów, co wyklucza argumentację oskarżonego, zgodnie z którą przejechał on jedynie niewielki odcinek drogi. Zeznania tego świadka miały postać logicznych i obiektywnych, natomiast relacja oskarżonego była zmienna, oraz wzajemnie sprzeczna, także niespójna. Mając na względzie powyższe, Sąd nie dał wiary wskazanym słowom oskarżonego uznając je za formę obrony w sprawie, celem której było złagodzenie swojej odpowiedzialności oraz zmniejszenie wymiaru kary. Sąd jedynie uznał za wiarygodne przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem korelowało ono z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd uwzględnił w toku konstruowania stanu faktycznego w sprawie, zeznania obu funkcjonariuszy policji – P. W. i Ł. H., w szczególności te złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego, kiedy to świadkowie tuż po zdarzeniu przedstawili jego spójny, szczegółowy i logiczny obraz. Relacja obu policjantów była tożsama co do istoty opisanych okoliczności zdarzenia, nadto nie różniła się również znacząco w zakresie jego szczegółów. Należy również wskazać, że w toku postępowania rozpoznawczego, Ł. H., po przypomnieniu sobie niniejszej sprawy, spontanicznie i obiektywnie przedstawił dodatkowe elementy przedmiotowego zdarzenia, co w szczególności wskazuje na prawdziwość tej relacji. Co istotne, świadkowie byli dla oskarżonego osobami obcymi, których wiarygodność w żaden sposób nie została podważona w toku postępowania. Tym samym, zeznania ich miały postać obiektywnych.

Sąd uznał za wiarygodne również dowody z dokumentów – protokołu z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz protokołu zatrzymania oskarżonego, zostały bowiem sporządzone w odpowiedniej formie, przez właściwe kompetencyjnie osoby i organy. Jednocześnie, prawdziwość tych dokumentów nie została zanegowana w toku postępowania przez żadną ze stron, czy osób.

Sąd uznał również za wiarygodne dane osobopoznawcze co do oskarżonego, zarówno zebrane w toku postępowania przygotowawczego jak i podane przez niego na rozprawie. Wynikają one bowiem z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, nadto nie zostały zakwestionowane w toku prowadzonego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i przeprowadzoną ocenę wszystkich dowodów, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Przepis art. 178a§1 k.k. penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę, która znajduje się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115§16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzeniem pojazdu w rozumieniu powyższej normy sankcjonowanej jest wprawienie go w ruch, tj. władanie mocą silnika w sposób umożliwiający nadanie temu pojazdowi ruchu i kierunku. Przystępstwo to, dla możliwości przypisania sprawcy odpowiedzialności za nie, musi być popełnione umyślnie.

W realiach niniejszej sprawy, oskarżony, jak sam przyznał, spożywał alkohol, a następnie wsiadł do samochodu, uruchomił go i w dalszej kolejności nim kierował. Celem A. D. (1), co zostało przez niego podkreślone, było tylko przeparkowanie pojazdu. W tym miejscu należy podnieść, że określona motywacja sprawcy nie może być czynnikiem zwalniającym go od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, jedynie może wpłynąć na określony wymiar kary. Dla przyjęcia sprawstwa A. D. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu wystarczającym było już ustalenie, że oskarżony pod wpływem alkoholu prowadził samochód, chociażby przejechał nim tylko kilka metrów. Jak jednak wynika z

niebudzących wątpliwości okoliczności stanu faktycznego, oskarżony, w stanie nietrzeźwości z wynikiem w I badaniu - 0,90 mg/dm³ kierował pojazdem przez dłuższy odcinek drogi, tj. co najmniej 300-500 metrów, jak opisał to zeznający jako świadek funkcjonariusz policji. Powyższe tym bardziej wskazuje na winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 178a§1 k.k.

Sąd wymierzył oskarżonemu w oparciu o dyspozycję art. 178a§1 k.k., karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 i 55 k.k. W ocenie Sądu, popełniony przez oskarżonego czyn charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości – oskarżony wsiadł bowiem za kierownicę samochodu tuż po spożyciu alkoholu, jednocześnie jadąc środkiem jezdnii i stwarzając tym samym niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu. Należy również podkreślić, że oskarżony kierował pojazdem w centrum miasta, na jednej z głównych jego ulic, co tym bardziej stwarzało ryzyko spowodowania wypadku z udziałem samochodu. Jak wynika z przeprowadzonego badania, A. D. (1) o godzinie 23.30, tj. w około pół godziny po zaistnieniu inkryminowanego zachowania, miał wynik 0.90 mg/dm³alkoholu w wydychanym powietrzu – wskazujący już na znaczny poziom alkoholu u oskarżonego, co oznacza, że w trakcie popełniania przestępstwa mógł on być jeszcze większy. Powyższą okoliczność, Sąd potraktował na niekorzyść oskarżonego. Sąd jednocześnie miał na względzie wcześniejszą karalność oskarżonego, który to czynnik również wskazywał na konieczność wymierzenia oskarżonemu kary w jej surowszym wymiarze i postaci. Sąd miał również na uwadze sytuację życiową oskarżonego, w szczególności to, że na jego utrzymaniu pozostaje czwórka dzieci. Jednocześnie, jak wynika z akt sprawy, oskarżony pozostaje w związku małżeńskim, zaś troje dzieci oskarżonego jest w wieku dorosłym, umożliwiającym im podjęcie zatrudnienia. Tym samym nie zachodzi obawa, że nieobecność oskarżonego przyczyni się do pogorszenia ich sytuacji bytowej. W ocenie Sądu okoliczności popełnionego czynu przez oskarżonego, a także jego wcześniejsza karalność były czynnikami decydującymi dla potrzeby wymierzenia A. D. (1) odpowiednio surowej kary w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42§2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, biorąc pod uwagę wysokie stężenie alkoholu we krwi. Okoliczności popełnionego czynu spowodowały orzeczenie przez Sąd wymiaru tego środka w podanej wysokości.

Na podstawie art. 63§1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 6 października 2015 roku godz. 23.30 do 07 października godz. 01:00, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.